

MERDİVEN

Mimarlık Fakültesi'nin 2010 senesi mezunuydu; müteahhitlerden birinin akrabası olduğu için bir inşaat firmasında iş bulmuş, fakat firma yolsuzluklarla çalkalanınca -yolsuzluğun içinde adı geçenlerden biri de müteahhit akrabasıydı- ilk tasfiyede açığa çıkarılmıştı. Yüksek maaş alıp rahat bir yaşam sürdürdüğü, her taraftan kolaylık gördüğü devirde bile çalışkanlığından taviz vermemiş, tembelliğin tutsak zincirlerine esir düşmemişti.

Sırf “yeni mezun” diye yeteneğine, çalışkanlığına rağmen firmadan kovulması ve müteahhit de anlaşılmayan bir beceri ile ailesini alıp İstanbul'dan kaçması aynı zamana rastlayınca; başvuracak kimsesi de olmayan Tamer, bir an önce kendi kendine iş aramaya koyuldu.

Şirketin kapısına geldiğinde başvurduğu onuncu adres olduğunu not aldığı deftere bakınca anladı; o sabah güzel bir güneşle ortalık aydınlandı, açık bej pantolonu kırışmış, beyaz keten ayakkabılarında yer yer çatlaklar baş göstermişti. Açık hava iş bulma konusunda umutlarını artırdı. Şirketten olumsuz cevabı alarak çıktığında saati dokuzu gösteriyordu. Küçük bir kafeye gitti, cebinden çıkardığı mendiliyle boynunu sildi, demli bir çay ile simit aldı. Son iş başvurusunun da olumsuz neticelenmesiyle büsbütün boynu bükük kaldı. O zaman koltuğunun altına sıkıştırdığı gazeteyi açtı ve ilanlara bakmaya başladı.

Son gün çok az parayla artık tamamen ümitsizdi. Saat altıya kadar bir kahvede oturdu, sonra çıktı, güneş doğuncaya kadar sokaklarda, serseri davranışıyla gezindi, henüz dükkânlar açılmadan uykusuzluktan kan içinde kalan gözleri, aklıktan sararan yüzü, kirli yakalığı, buruşuk elbisesiyle perişan bir halde son şansını denemek için gazete ilanında gördüğü şirkete girdi.

Şirkete girerken daha önce bu şirketin adını duymadığını, ne işler yaptığını bilmediğini düşündü. Bunu önceden hiç merak etmemişti; yalnız her zaman kaliteye önem verdiklerini bir arkadaşından duymuştu. Şirketin geniş holünü geçti; merdivenleri çıktı, danışmaya yaklaştı. Açık kapının önünde bir masada genç bir kadın elinde aynası makyajını tazeliyordu. İçeride başka bir memur bilgisayarın başında yazıcıdan bir yazı çıkarmaya uğraşiyor, köşeye yakın bir yerde daha yaşlı ve olgun görümlü biri, kahvesini yudumluyordu.

Genç adamın sabahın bu erken vaktinde gelişi hepsini hayrete düşürdü.

Tamer, uzun bir süre kapıda bekledi ve başvurmadan içini bir ümitsizlik kaplayarak geri dönmeyi düşündü. Sonunda işsizliğin verdiği ağır yükün altında ezilmiş gibi omuzları düşerek:

- İş başvurusu için gelmişim, dedi.

Genç kadın elindeki aynayı indirdi ve umursamaz bir yüz ifadesiyle yan kapıya gitmesi için işaret etti. Ağır adımlarla ileriye doğru gitti ve kapıya vurdu. İçeriden sert bir “gel” sesi yüreğinin çarpıntısını artırdı. İçeriye girdi, gösterilen yere oturdu.

Günlerdir başvurduğu işlerin sonuçsuz çıkmasının verdiği bezginliği yüzünde yansıtan bir ifadeyle tekrar: “Gazetedeki iş ilanınız için gelmişim.” dedi. Şirketin yöneticisi Tamer'in yüz ifadelerini okurcasına baktı, sonra baştan aşağı kıyafetlerini süzdükten sonra:

-Anlatın bakalım, iş tecrübeniz var mı, diye sordu. Tamer başından geçenleri bir bir anlattı.

Yıllar vardı ki böyle iş başvurusunda bulunmamış, bir yöneticiye bütün hayatını hikâye

etmemişti. Bu nedenle söylediklerini pek bir acemice anlattığını düşündü. Okuldan mezun olduğunda hemen iş bulmuştu. İş bulduktan sonra da hep iyi, paraya muhtaç olmadan, gereksinimsiz yaşamıştı. Kendisine ayrı bir ev tutmuş, mimar olduktan sonra özel yeteneklerini geliştirmek için ayrıca kurslara gitmişti. Mesleğiyle ilgili mimari eserlerden oluşan bir koleksiyonu bile vardı. Koleksiyonunu tarih kitaplarından, dergilerden, afişlerden ve gazetelerden topladığı eserlerden oluşturmuştu. Bu iş arama zamanı, hayalini kurduğu binayı yapmayı daha çok düşünmeye başlamıştı. Ah, ne kadar güzel, fakat çok masraflı bir bina olacaktı; binanın ne iş göreceği önemli değildi, yalnızca hayalini gerçekleştirecek, ünlü olmasını sağlayacak olması yeterliydi.

Başını kaldırdı; yöneticinin olumlu cevabı içini ılık bir sevinçle doldurdu. Ayağa kalktı, odadan dışarı çıktı; çalışacağı yeri daha iyi görmek için çevreye baktı; elinde imza sirks ile gezinen müstahdemler; koştura koştura gelip giden takım elbiseli memurlar, göz alıcı süslemeleriyle pencereler, dizi dizi kapılar kendisine bir rüyada bulunuyor aldanışı verdi. Şirketten çıkararak durağa gitti, yolda gelip geçen arabaları seyretti.

Ne kadar kalabalık bir caddeydi, tam karşıda yolu kesen kocaman bir kamyon vardı; onun arkasında korna alarak kamyonun gitmesini isteyen arabaların içinde şoförler üflüyordu; köşede yayalar kırmızı işığın yanmasını bekliyordu, birkaç insan telaşla şirkete giriyor, kapıda bekleyen bekçi onları selamlıyordu.

Arkasını döndü ve şirket binasına baktı. Açık camlardan içeri görünüyor, yazı yazan, proje sunan adamların karanlık şekilleri seçiliyordu. Sivri binanın tepesinden aşan güneş işıkları camları parlatarak, sanki altından yapılmış görünümü veriyor, oradan da ağaçların yapraklarına yanslıyordu. Sokakta insanların telaşlı sesleri, ambulansın acı bağırılışları, trafik polisinin düdük sesi işitiliyordu. Artık burada çalışacaktı.

Ertesi gün erkenden kalktı, bavulunda sakladığı yedek takım elbisesini çıkardı. Fırçayla temizledi. Şirketin yolun tuttu.

...

Sıkıntı ve çabayla geçen üç ay sonra, şirketin işlerini öğrenmiş ve kendince bir projede görev de almıştı. Tamer tecrübeli, her işi bilen ve projelere danışmanlık yapan bir mimar olmuştu.

Onun gayet güzel ve zevkli bir beğenisi, hayranlık uyandıracak bilgisi vardı. Fikirlerindeki pratiklik, cana yakın tavırlarıyla insanları ruhen de etkileyip, projelerin kabul edilmesini sağlıyor, şirket yöneticileri de bu halden memnun tavırlarla ona yeni görevler vermekten ekinmiyorlardı. Tamer de gitgide biraz daha yüksek mimar olma yolunda ilerliyor ve patronunun beğenisini kazanlıyordu.

Őirkette göreve başladığının birinci yılını doldurmadan, sadece kendisinin yönetebileceği bir projeyi vermek için patronu onu odasına çağırdı. Şimdi içinde heyecanın bin türlüsü at koşturuyor, hayalleri arasında sanki bir fırtınada yol alıyormuş gibi titriyordu. nl olma hayalleri gözlerine sis perdesi indiriyor, dışarıdan gelen bir ses, içinde türlü türlü yankılanarak havaiyi fişek etkisi yaratlıyordu. Ağır adımlarla patronunun odasına yürümeye başladı, dizlerinde bir dermansızlık, ruh sarhoşluğunun verdiği bir sarsıntı hissetti. Kapıyı çaldı ve içeri girdi. Patronu yüzüne anlamlı bir gülümsemeyle baklıyordu. Patronu konuşmaya başladı; büyük bir holding kendi adıyla anılacak bir sergi-galeri binası yaptırmak için şirkete başvurmuştu, deneyim ve bilgisine güvendiği Tamer'in

projeyi yöneteceğine inancı tamdı. Tamer büyük bir memnuniyetle projeyi kabul etti.

...

Ahşap bir evin teras katında yaşıyordu. Evin dış cephesi yer yer delinmiş çürümüş ve yıpranmıştı. Denize çok yakın olduğu için nem adeta evin iliğine işlemiş, zamanla ne boya ne tahta yamalar ne de sıva kar etmeye başlamış, ölmeyi bekleyen bir hasta gibi solmuş ve bezgin bir hali vardı. Püf desen düşecekti sanki. Sahibi yaşlı bir Rum kadındı ve evle ilgilenecek hiç akrabası yoktu. Büyük ihtimalle ikisi aynı zamanda öleceklerdi. Dışardan bir kamyon geçse evde şiddetli bir deprem oluyor sanılırdı. Fakat manzarası muhteşemdi. Evi de zaten bunun için tutmuştu. Bu manzara kendisine ilham veriyordu.

Tamer, manzarayı cephe almış masasına oturdu, sergi salonunun projesini çizmek için bir iki taslak oluşturmaya koyuldu. Bu gece taslaklarını kesinlikle bitirmesi gerekirdi, bunun için daha önceki çalışmalarını da masaya getirdi. Araştırmalar, notlar arasında projeyi hazırladı. Daha önce yaptığı projeleri hatırladı. Sergi salonunun otuz basamaklı bir giriş merdiveni olacaktı. Her bir basamakta bir medeniyeti temsil eden heykel veya sembol yer alacaktı. İnsanlar merdivenleri çıkarken geçmişten geleceğe bir yolculuğa çıkmış hissine kapılmalıydı. Bu merdiven fikri çok hoşuna gitti, merdiven ve etkileyici bir giriş binanın yapısını değiştirecekti.

-Birinci basamakta Mısır piramidi, ikinci basamakta Zeus heykeli, üçüncü basamakta Osmanlıyı hatırlatan bir eser... olmalı, diye kendi kendine konuştu.

...

Onun odası çalışma açısından oldukça canlı, verimliydi. Küçük bir mekânı, proje kâğıtlarının çevrelediği büyük hoş bir masası, önünde kocaman bir bilgisayar vardı. İnsanların sürekli girip çıkmasıyla danışma merkezini andırıyordu. İdealist Tamer'e bu durum daha bir şevk veriyor, gelenlerle canla başla ilgileniyor, her öğrettiği işten kendisi de yeni tecrübe ediniyordu. Patronu telefon etti ve odasına çağırdı.

Ürkek bir ceylan gibi yürüyerek, selam vererek odaya girdi, önündeki yeşil derili modern koltuğa oturdu. Şimdi telaşlı bekleyiş ruhunu sarmış, el kol hareketleriyle belirgin bir hal almıştı. Dışarıda da araba ve insan sesleri odayı dolduruyordu. Sessizlik uzun bir zaman sürdü. Sonunda patronu önünde incelemeye koyulduğu dosyayı kapattı, ona döndü ve "Projen kabul edildi, hayırlı olsun." dedi. Tamer teşekkür etti ve işe uygun bir zamanda başlayacağını söyledi.

Binanın yapımını üstlenen holding büyük olduğu için maddi açıdan kaynak sıkıntısı çekmeyeceklerdi. Uzun bir uğraştan sonra projenin inşaatı başladı. Bütün aşamalarında Tamer görev almış ve rehberlik etmişti. İki yıl içinde kaba inşaat bitmiş, süslemeleri ve heykellerine sıra gelmişti. Her şeyin mükemmel olması için çaba harcıyordu. İç mimarlarla bir toplantı yaptı ve düşüncelerini onlara anlattı. Ve gerekli süslemelerde yapılmaya başlandı.

Kısa bir süre sonra süslemelerde bitti. Binanın görkemli duruşu, basamaklı merdivenlerdeki heykeller, eski Yunan mimarisine benzetilen sütunlar, çevreye dikilen çiçek ve ağaçlar insanda hayranlık uyandırıyor. Her gören tekrar ayrı bir merakla bakıyor, yoldan gelen geçeni oyalamadan, kendisine baktırmadan geçirmiyordu. Mükemmel olması için elinden geleni yapan Tamer, binaya baktıkça ayrı bir haz alıyor, sabahtan akşama kadar burada vakit öldürmenin mutluluğunu yaşıyordu. Bu binayı yeni anne olmuş bir kadının yavrusuna sarılması gibi

sahiplenmişti.

Holding sahipleri binanın açılışını Kültür Bakanı'nın yapacağını açıkladı. Kültür bakanlığı yetkilileri de binanın açılışını bir sergiyle süslemenin iyi olacağını düşündü. Açılış önemli gün ve haftalardan hangi güne rasgelirse o gün için bir sergi açacaklardı. Açılışın tarihi belirlendi, sergi için bir fotoğraf yarışması düzenlendi. Dereceye girenler sergi salonunda yerini aldı.

Tamer, sabahın erken bir vakti kalktı, sergi salonuna gitti. Kültür bakanı ve yetkili kişiler gelmişti. Halkta büyük bir kalabalık oluşturmuştu. Merdivenin başında açılış yapıldı, kurdeleyi bakan kesti, yetkili kişilerle birlikte otuz basamaklı merdiveni çıkmaya başladı. Sergi için hazırlanan afişte **10 -16 Mayıs Engelliler Haftası – Engelleri Birlikte Aşalım Fotoğraf Sergisi** yazıyordu.

Sergiye gelen tekerlekli sandalyedeki engelliler otuz basamaklı merdiveni görünce çevrede bir rampa vardır düşüncesiyle sağa sola baktı. Fakat bir rampa göremediler. Yüksek Mimar Tamer'in, merdivenlerin yanına bir rampa koymak aklına bile gelmemişti.

Şimdi, bakan, engellilerin hayatının konu edildiği fotoğraflara bakıp, bunların büyük mesaj içerdiğini ve hayatın her aşamasında dikkate alınması gerektiğini söylüyor, Tamer de 'Tabii efendim, ne etkileyici fotoğraflar.' diye onaylıyordu.